

ΠΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΜΕΖΕΡΟΥΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΟΝΙΚΑΣ

Ποτέ η μικρούλα και χαριτωμένη κυρία Μορσάν-η Μόνικα, όπως την έλεγαν απλούστατα οι φίλοι της, δεν είχε φανεί τόσο τρελλή όσο εκείνο το βράδυ.

Έληθε απ' την μαύρη ιδέα στην άλλη, όπως ένα πουλάκι πηδάει από κλαδί σε κλαδί, έγειλοσε χωρίς λόγο, ή, ξαφνικά, επέπληξε τους δύο άχρηστους καρβαλλέρους της.

Οι καρβαλλέροι της φώτοσο, ο Ζάζ Λέ Άλουέν και ο Κλόντ Μπερτιέ, έκαναν β.τι μπορούσαν για να την ευχαριστήσουν και προσπαθούσαν να βρουν γ' αυτού μαζί της κάποια ευχαρίστηση, έτι τέλους.

Μάταια, όμως, δύο ώρες τόμα την παρακινούσαν να χορέψει μαζί τους. Έκεινη τους έλεγε πως έκανε πολύ ζήτη ή πως έκανε πολύ κρυό ή ότι το Καζίνο της μικρής λουτροπόλεως ήταν γελοίο και ότι την τζάζ-μυάντ την άποτελούσαν χωρίς άλλο συνταξιοζούχο μουσικοί. Στο χαλό, τίποτε, έτι τέλους, δέχ έφρασε του γούστου της: 'Θάλεγε κανείς ότι όλοι και όλα είχαν ανοησιότητα, για να την στενοχωρούν. Τι έκεινη η εσχολή, αλήθεια! Και οι άνδρες απόμα δεν ήσαν αν' άρεσον στις γυναίκες!

Ξαφνικά, ύστερ' από το τελευταίο σίμυ ή Μόνικα εφώναξε: - Το ξέρετε αλήθεια, το νέο; Είμαστε δεκαπέντε μέρες εδώ και δεν έπολλάξμε ούτε μιά μέρα να πάμε να δούμε τη θάλασσα! Αί, λοιπόν, μάθετε πως θάλασσα δεν έχει πειά! Άποταρβήχτηκε, λέει, στα καλά καθούμενα και δεν έξαγαγούσε πειά! Πολύ λίγοι τόνωνισαν αυτό, γιατί οι περισσότεροι δεν ξεκολλούν από μας απ' το Καζίνο... Πρέπει να πάμε να βρωμοφούμε...

- Πολύ χαριτωμένο άστειο, αλήθεια, είπε ο Ζάζ, με... - Πάμε τώρα άμέσως!

- Μιά πως; παρατήρησε ο Κλόντ, έτοιμ' νύχτα; Δεν είναι σφιγρό αυτό που λέει ή Μόνικα!

- Είναι πολύ σφιγρό, μάλιστα! Και μου φαίνεται παρμένο γιατί να μορζονται, έμένα πάντα, ή καλλίτερος ιδέες!

Οι νέοι, φραικά, ύπεχώρησαν, Έβήγχαν απ' τη σάλα του χορού και από άμφορές όμοιους πήγαν στην παραλία.

Από τον οφρανό, που δεν είχε ούτε φεγγάρι ούτε άστρα, έπερσε μιά ηχητή σιά σαν πέλοο, από βελούδο, Μόνο ή λάμψη ενός φραου μαζαρού έχάραζε φροτεινά διαλείμματα στην οφύσσοντα.

Ο Κλόντ και ο Ζάζ, με άνασηζωμένο το γιακά, έμορφοιούσαν. Η Μόνικα μισόγυμνη, με το ντεκολτέ του χορού και με μιά ελαφρή μόνο κάτα ρυμένη ένάτω της, έφρέλιζε διάφορα τραγουδάκια.

Αλήθεια, όμως, συλλογίστηκαν α' οι δύο νέοι μαζί: Γιατί να μη σκεφθούν να της προτείουν έναν τέτοιο περιάτο;

Πάντα το Καζίνο, το τένις, το αυτοκίνητο και ή φλαριά των νέπτε το άπνευμα γύρω από ένα φουλζάνι τσάι! Ποτέ ή θάλασσα!

Τι ζουτοί που ήσαν α' οι δύο τους, πεύ ζουτοί από τον άντρα της, τον κ. Μορσάν, που είχε μείνει στο έργοστάσιό του, χιτάζοντας πάντα να κερδίη όσο μπορούσε περισσότερα χρώματα... Έξερδίσε, αλήθεια, πολλά... Γι' αυτό, άλλος, τε, τον παντρεύθηκε και ή Μόνικα μ' όλον που ήταν νέρος και άσημος.

Ο Ζάζ και ο Κλόντ που ήσαν νέοι και όμορφοι, είχαν άποτολή να διασεδάξουν τη νεαρή γυναίκα. Στο Παρίσι τα κατάφρασαν άρκετά καλά. Εκεί, όμως, στη λουτροπόλι, έκαναν τη Μόνικα να πλήτη άνοηφορά...

Άκούτε τα κήματα; ρώτησε ο Κλόντ. Τώρα που ίκανοποιήθηκε ή περιεργεία σας, μπορούμε να ξαναγούσουμε, μου φαίνεται...

- Όχι ακόμα, ψιθύρισε ή Μόνικα, θέλω να τα δω!

Έποχώρησαν τότε περισσότερο, Η βγαρή άμμο βρούλιασε κάτω από τα πόδια τους.

Έτι τέλους έφθασαν στο χαλό. Μέσα στο σκοτάδι, το κήμα που ξεψυχούσε άναβε άσημένιες λάμψεις.

- Είμαστε ευχαριστημένη; ρώτησε ο Ζάζ.

- Όχι ακόμα!

Ένα κήμα, όμως, δυνατώτερο τους έφρασε και γέμισε τα πόδια τους από άφρό. Οι

δύο νέοι την έπασαν απ' το μπράτσο και την παρέσυραν. Έκεινη έξακολουθούσε να γελά. Αυτοί, παραμμένοι, διαμαρτύροντο:

- Τι τρέλλα!
- Θ' άρπάξετε κανένα συνάχι!
- Η χαμιά βρογγίτι!
- Και γιατί; Για μιά θάλασσα που ούτε την βλέπομε καν!
- Η Μόνικα, όμως, τους δέξοφε άπότομα.
- Άφιο, είπε, θέλω να την δω καλλίτερα, να την δω από κοντά. Θά νοικιάσουμε μιά ψαράδιχη βάρκα και θά κάρουμ' ένα χαλό γύρω. Ποιός άναλαμβάνει ν' άγκαζάξη τη γόνδολα; Σεις, Κλόντ; Συμφωνοί, Ραντεβού, λοιπόν, στί: τέσσερες το άπόγευμα. Καλά που το συλλογίστηκα αυτό αλήθεια... Όταν έχοζούμιν έδω πριν από το γάμο μου για τους γονείς μου, ήσρα κάποιο ναυτικό που πήγαγα συχνά περιάτο... Τόν έλεγαν... Α, στο χαλό, πόσο τον έλεγαν;... Α, ναι, τώρα θυμήθηκα... Τόν έλεγαν Άνσέλμ Γκοουπύ... Αυτόν θέλω... Μ' άκουσε, Κλόντ; Αυτόν και όχι άλλον!... Κατάφερέ τα τώρα όπως μουρεις!

Όταν στο γυρισμό άφρασαν τη Μόνικα στο ξενοδοχείο της, οι δύο νέοι, άφρασαν να ξεσπάση ή ύποκοψη άγανάτηρής τους.

- Τρελλάθηκε ή Μόνικα, μου φαίνεται, είπε ο ένας. Άκούσε έκει να γυρεύη λεμβοδορίες! Έλχε γούστο ν' άπατήση και βαρκαρόδες άφρο!

- Αμ, έννοια σου και μου φαίνεται πως μάζ κοροιδεύει και τους δύο α' άδικα περνάει ο καιρός μας μαζί της!

- Έτσι μορζεται να την άρήσω σούβλη!

Την άλλη μέρα, ως τόσο, ήσαν α' ή δυό άκουρβεις στο ραντεβού τους. Ο Άνσέλμ α' ή βάρκα του ήσαν έτοιμοι α' αυτοί.

Η βάρκα ήταν καλή, αλήθεια. Ο ψαράς, όμως, ήταν πολυ νέος, με καλλιά κατασαρά, μάτια διάφανα, δέμα χρυσωμένο απ' τον ήλιο και μιάν άγρια όμορφιά, γεμάτη δύναμη και ύγεια.

Η Μόνικα α' οι φίλοι της άνεβήκαν στη βάρκα και ξεκίνησαν. Κανένα σύννεφο στον οφρανό, χαμιά ρυτίδα στη θάλασσα. Κί' οι δύο ήσαν όμοια γαλήνιοι και όμοια γαλιανοί. Η βάρκα κυλιότανε άνάμεσα στα δύο αυτά γαλήνια. Αισθανότανε κανείς το άτελείτερο. Κανείς δεν έτομρούσε να διαζοψη τη σιωπή.

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, έτι τέλους, άπειθύνηθε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε!

- Μι άναγοορίζεις;

- Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διάλου. Η ώραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρή. Ύπειθύμισε τα περασμένα καλοκαίρια, τους περιπάτους που είχαν κάνει με την ίδια βάρκα και τα παραμυροτέρα επεισόδια των εκδρομών αυτών.

Έλε ιτα μίλησε για το γάμο της, και για την έπιστροφή της στην ίδια έκεινη λουτροπόλι.

Έτι τέλους τον ρώτησε:

- Και σύ, φίλε μου, τί γίνεται; Είσαι ευτυχισμένος; Παντρεύθηκες;

Ο Άνσέλμ κατόρθωσε έτι τέλους να της άπατήση:

- Εύτυχιμένος; Από ποι α' ως ποι; Παντρεύθηκες; Όχι.

- Και γιατί; Δέ βρήκες ακόμα χαμιά γυναίκα που γούστου σου;

- Έλχε βρει μιά. Δεν ήταν, όμως, για μένα. Αύτην την άγάπησα τόσο πολύ, μιά τόσο πολύ, που ποτέ μου δέ θά μπορούσω ν' άγατίσω μάν άλλη!

Και κίτταξε τη Μόνικα έπίμονα, με μάτια τόσο σκληρά, μιά και τόσο χαϊδευτικά, μάτια γεμάτα τόση συγκίνηση μ' όλη την προτογονο τραγεία έκφρασή τους, ώστε αύτη έννοιωσε άμέσως όλη την αλήθεια.

Έξαμύλισσε τότε το κεφάλι και σόπασε. Το χέρι της ήταν άπλομένο έξω από τη βάρκα. Αισθανότανε που γλιστρούσε άνάμεσα στα δάχτυλά της ή δροσιά της θάλασσας α' έσυλλογίζετο πως ή εύτυχία μοιάζει πολύ με τα φρεγάλα αυτό νερό. Νομίζει κανείς πως την πιάνει, με αύτη ξεφρενί άπάντα.

Η όρα περνούσε χωρίς πειά κανείς ν' άνοξη το στόμα του. Έτι τέλους ή Μόνικα ψιθύρισε:

- Γυρίζομαι πίσω; Κοιμώσθηκα!

Σε λίγο είχαν φθάσει στο μόλο. Ο Άνσέλμ τότε σηκώθηκε α' έβγαλε το σκούφο του, εξανάπεσε όμως, βαρής στη θέα του μέσα στη βάρκα.

Η Μόνικα α' οι φίλοι της άπομακρύνθηκαν. Αυτοί γεμάτοι έκκληξη για την άσηνή-θησιτη σιωπή της νέας γυναίκας, δεν έτομρούσαν ν' άνοξούν το στόμα τους. Έπι τέλους έκεινη πρώτη εφώναξε:

- Τι πάθατε; Πώς δέθηκε έτσι ή γλωσσ...

Ένα κήμα γέμισε τα πόδια τους από άφρό.

ΠΑΛΑΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΜΑΓΟΣ

Από την «Ομιάννα», το περίφημο αυτό ιστορικό βιβλίο του προπαρθελάουτου αίνου, παραλαμβάνουμε το εξής ανέκδοτο :

Ένα βράδι, σε κάποιον καφενείο, μιά παρὰ συζητήσεως γιά τους μάγους και τίς μαγείας τους. Η γνώμες ήσαν διηρημένες : άλλοι υπερίσταν τους μάγους, κι άλλοι τους εξαρχακτηρίζαν ως τσαρ-λατανούς.

Ένας κύριος από τους συζητητάς, κάποιος νέος, κατεφέρετο με πραγματικό φανατισμό τόνον εναντίον των μάγων, όσον κι εναντίον εκείνων που είχαν την άφελεια να πιστεύουν στην θαυματουργό δύναμη τους.

Αφού συνεζήτησαν έτσι επί κάμποσες ώρες, οι νέοι της παρέας άρχισαν ν' άποφραούν ένα-ένα, δέν παρέμειναν δέ στο καφενείο παρά μόνον ο φανατικός έχθρος των μάγων και κάποιον άλλο άτομο τόν όποιον κατά την διάκριση της συζητήσεως, δέν είχε άνοιξει τό στόμα του νά πη λέξη. Όταν ελθε πως είχε μείνει μόνος με τό νέο, ο παράδοξος αυτός ξένος τόν έλλησισε και τού έλεπε με σοβαρότατο ύφος :

— Κατε λοιπόν, δέν πιστεύετε πράγματι, στους μάγους ;

— Και βέβαια δέν τους πιστέω !... Ούτε θα τους πιστέψω ποτέ !...

— Εάν έντοούτος έβλέπατε με τά μάτια σας κανένα από τά θαυμάτιά τους ;...

— Άδύνατον ! Προκαλώ όποιοδηδήποτε νά μου κάνη μάγια !...

— Έστο, δέχομαι την πρόκλησή σας. Έχετε τό θάρρος νά με άκολουθήσετε όπου σας όδηγήσω ; Δέν έχετε νά φοβηθήτε τίποτε, και θά πε.σθήτε μιά και καλύτε !

— Έμπρός ! Πάμε ! Σας προειδοποιώ όμως ότι δέν θα κερδίσετε τίποτα !...

— Θα τό δοΰμε αυτό... Έβγικαν μαζί από τό καφενείο. Ο άγνωστος όδηγησε τόν νέο στην όδδ Ζαν-Σαιν-Μπαστίη. Έρμηξαν μαζί σ' ένα σκοτεινό και ψηλό σπίτι, και ανέβηκαν ως τό τέταρτο πάτωμα τού.

Ο άγνωστος έβγαλε από την τσέπη του ένα κλειδί, άνοιξε μιά χαμηλή πόρτα, και προσκάλεσε τόν σύντροφό του νά μη μένα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Ο νέος είδισασε γιά μιά στιγμή.

— Μην φοβάσσε, τού είπα, ο άγνωστος... Εάν δέν με εμπιστεΰσθε, πάλι τε αυτό τό πιστόλι και φάγτε με.

Ο νέος τότε άποφασιστικά, μπήκε μέσα στο δωμάτιο. Ο μυστηριώδης άγνωστος άναψε ένα κερι, και τότε μπόρεσε νά ανακρίνη καθαρά τίς άντικειμενα που τόν περιτοιχίζαν : μέσα στο δωμάτιο, τού όποιον οι τοίχοι ήσαν βαμμένοι μαύροι, δέν ήπηρεσε παρά ένα άθλιο κροφθαίτι, ένα τραπέζι, και μερικά καρέκλες.

Η έπιφάνεια τού τραπέζιου ήταν τρούπα στη μέση, εκείνο δέ σ' αυτό ήσαν τοποθετημένα ένα μαχαίρι έξω από τό θηκάρι του κι ένα ποτήρι νερό. Ο άγνωστος κλειδωσε την πόρτα που ήτον εφοδιασμένη με δύο κλειδαμιές και με δύο σύρτες : κατόπιν πήρε τό μαχαίρι, τό κάρφωσε στο ξύλο της πόρτας και στήριξε τό κεφάλι του πάνω στη λαβή τού μαχαίριου. Αφού έμεινε επί λίγα λεπτά σιωπηλός, έλεπε κατόπι στον νέο νά παρατηρήση μέσα στην τρούπα τού τραπέζιου, και νά μη κινή την παραμικρή κίνηση χωρίς την άδειά του.

— Τι βλέπετε ;

— Μιά πυκνή όμίχλη που σιγά-σιγά διαλύεται... Θεέ μου !... Τώρα βλέπω την πλατεία *, της πόλεως Χ... Την άναγνωρίζω καλά !... Είνε γεμάτη κόσμο, ό όποιος μάλιστα φαίνεται εθιμικός... — Παρατηρήστε προσεχτικότερα... — Τώρα βλέπω τόν κ. νεμό Μ. Έγαν επιστήθιο φίλο μου, ό όποιος κάνει βόλτες... Νά... τώρα μπερδένεται μέσα στον άλλο κόσμο... — Πολύ καλά, είπεν ο άγνωστος πλησιάζοντας τόν νέο, Πι-

σα σας ;

Ο Ζαν έτόλμησε ν' άπαντήση :

— Δέ δέθηκε ή γλώσσα μας, Μόνικα, Φανώσαστε, όμως, πολύ θλιμμένη και φοβηθήκαμε μη σας δυσρεστήσουμε με τί φλυαρία μας !

Τότε αυτή ξεσπασε σ' ένα γέλιο νευρικό, σχεδόν προκλητικό και άπάντησε :

— Θλιμμένη έγώ ; Τι λέτε !... Απ' έναντίας !...

Εδώ και λίγη ώρα έμαθα κατι που δέν τό ήξερα ως τώρα και που με εύχαρίστησε πολύ... Ό, ναί, είμαι ενθουσιώμενη, εύτυχημένη, εύτυχημένη !

Ρενέ Μεζερουά

στεύετε τώρα στους μάγους ;

— Όχι, δέν πιστέω, και ούτε θα πιστεύσω ποτέ παρ' όλα όσα είδα !... Αλλά δέν εινε παρά άποτελέσματα ύποβολής...

— Όταν θέλετε και άλλες άποδείξεις ; Έ-

στο ! Πάρτε αυτό τό μαχαίρι και βυθίστε τό μέσα στο ποτήρι αυτό με τό νερό.

Ο νέος ύπήκουσε δέν συνέβη όμως τίποτε τό έξαιρετικό.

— Χτυπήστε τώρα με δύναμη τό βάθος τού ποτηριού ! τόν διέταξε ο άγνωστος.

Ο νέος έσπευσε με μεγάλη προθυμία νά κινή, ό τι τού έλεγεν ο άγνωστος, και κατέφερε με τό μαχαίρι ένα ισχυρότατο χτύπημα στον πάτο τού ποτηριού. Έξαφνη όμως σήκωσε : καθώς τό μαχαίρι τραπήσε τό γυαλί, τού έράνησε σά νά βυθίσει μέσα σέ άσφακες... Όταν τό άνέσπυρε ήταν καταματωμένο. Ο νέος, μόνον πού δέν έλλοθθήμισε...

Ο άγνωστος, χωρίς νά πη τίποτε, άνοιξε την πόρτα τού δωματίου, και όδηγησε τόν νέο έως τά σκαλιά. Εκεί δέ, πριν τόν άποχωρητήση τού έλεπε :

— Γιά ό τι έγινε φταίτε σεις... Σεις με άναγκάσατε... Σέ λίγες μέρες θα έχετε είδησις μου... Όποσδηδήποτε όμως μνή προσπαθήσετε νά μάθετε ποιός είμαι... Δέν θα τό κατορθώσετε αυτό... Σημειώσατε μόνον ότι σήμερα είνε ή *** τού μηνός, ένδεκάμισον της νυχτός...

Ο νέος, κατάπληκτος έσπευσε νά τρέξη στην άστνομια όπου και διηγηθή την περιπέτειά του. Ο άστνόμος συνοδευόμενος από μερικά όργανά του, έτρεξε άμέσως επί τόπου τού δωματίου τό βρήκαν όποις τό είχαν άρσει ο νέος πριν φύγη. Τό τραπέζι, τό ποτήρι με τό νερό, τό μαχαίρι, όλα εύρίσκοντο στην θέση τους. Ο θυμωρός έλληροφόρησε τους άστνομικούς ότι τό δωμάτιο αυτό είχε νοικιασθή από έναν παράξενο άνδρα που κλειδωνόταν όλη μέρα κλειμμά και δέν δεχόταν κανένα.

Τό ποτήρι με τό νερό, τό μαχαίρι, όλα εύρίσκοντο στην θέση τους. Ο θυμωρός έλληροφόρησε τους άστνομικούς ότι τό δωμάτιο αυτό είχε νοικιασθή από έναν παράξενο άνδρα που κλειδωνόταν όλη μέρα κλειμμά και δέν δεχόταν κανένα.

Παρ' όλες τις έρευνες της άστνομίας, έστάθη άδύνατον νά ανακαλυφθή ή ταυτότης τού μυστηριώδους ξένου.

Υστερ' από λίγες μέρες ο νέος μας έλάμβανε την είδηση ότι ο φίλος του νεμό Μ., την ίδια μέρα και την ώρα που αυτός βρισκόταν στο δωμάτιο τού μάγου, ενώ έκαμνε τόν ποτατό του στην πλατεία της μιορής πόλεως Χ, στην όποιαν κατοικούσε, έδοιοφρονήθη μυστηριώδως με μιά μαχαίρι. Οι έξετάσαντες τό τραύμα ιατροδικαστικά, άπεφάνθησαν ότι τό λεπίδι τού μαχαίριου τού δολοφόνου είχε τις ίδιες άκρως διαστάσεις με τό λεπίδι τού μαχαίριου που είχε βρεθή μέσα στο δωμάτιο τού μάγου...

Ο δολοφόνος, φυσικά, δέν άνακαλύφθη ποτέ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΙΑΤΡΩΝ

ΟΙ ΆΛΛΟΙ ΕΝΕΝΗΝΤΑΕΝΝΗΓΑ

— Γιατρέ, πές μου την άλήθεια : Υπάρχει έλπίς νά γιατρευθώ !...

— Θα γιατρευθής άσφαλώς, φίλε μου. Έχει άποδειχθή στατιστικώς ότι ένας επί τους έκατόν από τους άσθενείς που πάσχουν από την ασθένεια τή δική σου, γιατρεύονται...

— Τότε λοιπόν !...

— Μά εστε άκρως ό έκατοστός που προστρέχει στα φώτα μου ! Οι άλλοι ένεννηνταέννηγά πέθαναν !...

***

Δοκιμάστε !...

Ένας βαθύπλουτος άμερικανός, εύρισκόμενος στην έπιθανάτιο κλίνη του, καλεϊ έναν διαμαρτυρούμενο παπά γιά νά τόν μεταλάβη. Έξαφνη όμως, ενώ ο παπάς ψιθυρίζει τις καθιερωμένες γιά την περίπτωση προσευχές, ο άσθενής γρονθίζει και τού λέει :

— Δέ μου λές, πάτερ μου, φαντάζεσαι ότι εάν άφανα 25.000 δολάρια υπέρ της άγγλικανής εκκλησίας, ή ψυχή μου θα εσωζέτο ;

Ο παπάς μένει γιά λίγο σκεπτικός και κατόπι με άποφασιστική φωνή, άπαντά :

— Δέν μπορώ νά σοΰ τό βεβαιώσω αυτό, τέκνον μου... Δέν δοκιμάζεις όμως ; Τι έχεις νά χάσης ;

